

[Fanger.]

præstere 5 000 kr. for at få en lille lejlighed, og beløbet skulle være stigende efter lejlighedens størrelse. Stat og kommune skulle kun træde til, hvor der var et socialt problem for den boligsøgende.

I hele dette billede er det fremsatte lovforslag en detalje, og jeg hilser med glæde det initiativ, der er taget fra privat side. Jeg erkender blankt, at staten har meget at udrette i disse områder; det gælder hele trafikken, det gælder med hensyn til post, telefon o. s. v., og det gælder med hensyn til undervisningen, selv om jeg ikke kan følge ingeniør Gunnar Andreasen, når han vil have et universitet eller en højere læreanstalt i hvert amt. Men ingeniør Andreasen skriver også i sin pjece — jeg beder om tilladelse til at citere —:

„Vejen må være at give det lokale initiativ gode muligheder for at arbejde i stedet for, som det er sket hidtil, at kvæle det. Det vil hurtigt vise sig, at Vestjylland råder over en reserve af initiativ, energi og arbejdsvilje, som kan løse opgaverne. Den kapital til investering kan Vestjylland skabe selv. Får det hjælp fra det øvrige land — og her er først og fremmest tale om moralsk hjælp — kan det oven i købet klare det hurtigt.“

Jeg kan ikke give tilslutning til alle ingeniør Andreasens planer på forskellige områder, men jeg vil gerne nævne en af dem, den vedrørende saltudvindingen. Vi har i mange år vidst, at der var ubegrænsede mængder salt i undergrunden; det er ingen guldgrube, men når ingeniør Andreasen vil udnytte det, forstår jeg ikke, at man i så fald vil have en afgift på saltet, og jeg forstår slet ikke, at man vil begrænse produktionen. Jo mere, jo bedre, må dog være det rigtige ræsonnement.

Det konservative folkeparti kan ikke medvirke til dette lovforslags gennemførelse, hverken hvad angår egnsudviklingsrådet eller med hensyn til finansieringen, enten denne skal ske ved direkte statslån eller ved statsgarantier. Der bliver jo nu oprettet et særligt kreditinstitut beregnet på investeringer; det oprettes på privat initiativ, og hvis de lokale banker ikke kan klare finansieringen, håber jeg, at de i samarbejde med dette nye kreditinstitut kan klare proble-

merne. Hovedsagen må være at lade folk beholde deres opsparing, så vil der også være risikovillig egenkapital til at klare fremtidens store investeringer i hele landet.

A. C. Normann: Jeg skal ikke komme ind på de mange betragtninger, det ærede medlem hr. Fanger, fremsatte om tvangslånets tilbagebetaling. Skal vi nu ikke først lige have betalt de to tvangslån tilbage, som det ærede medlems regering gennemførte i 1951 og 1952? Med hensyn til det ærede medlems øvrige betragtninger synes jeg for så vidt, at en del af dem egner sig som positive forslag her i folketinget. I så henseende har vi jo ikke rigtig kunnet glæde os over noget videre initiativ fra oppositionspartierne. Under den sidste storpolitiske debat fik jeg på grundlag af de udtalelser, der fremkom fra venstre og de konservative, forhåbninger om, at oppositionen fremtidig ville være mere aktiv med hensyn til at fremsætte egne forslag og i det hele taget ville præge lovgivningen stærkere, end det har været tilfældet i de senere år, og især synes jeg, man skulle benytte lejligheden hertil, når man har så konstruktive tanker, som det ærede medlem hr. Fanger har. I øvrigt skal jeg ikke gå ind på det ærede medlems ræsonnementer, der tog forskud på den storpolitiske debat, som skal føres om en halv snes dage.

Et par enkelte bemærkninger vil jeg derimod gerne gøre til det ærede medlem hr. Lorentzen, som nu slog fast — og jeg synes det er en ny tone fra venstres side — at det ikke er en statsopgave at give teknisk rådgivning og yde finansiering til industrielle formål, heller ikke til at oprette konsulentvirksomhed o. s. v. Jeg vil nu ellers sige, at jeg aldrig før, hverken her i tinget eller andre steder, har hørt, at venstre modsætter sig, at staten hjælper erhvervene. Jeg tror, dette er en fastslået sædvane i alle lande, hvilket økonomisk system man end bekender sig til, og hvor liberalistiske man end måtte være; og jeg har ikke hørt venstre modsætte sig, at staten hjælper erhvervene med teknisk rådgivning, konsulentbistand, gennem Teknologisk Institut og på forskellige forskningsområder og ofrer megen energi på at få resultaterne ud til nytte for erhvervslivet. Det punkt kan jeg